

Święto Trąbienia

Święto Trąbek bardziej znane jest jako Święto Wesołego Trąbienia. Było to święto rozpoczynające nowy rok cywilny w Izraelu. Żydzi dwa razy w roku świętowali nowy rok – cywilny i religijny. W kwietniu, po porównaniu dnia z nocą, rozpoczynał się nowy rok religijny. Natomiast nowy rok cywilny rozpoczynał się jesienią, w siódmym miesiącu, który po hebrajsku nazywa się *Tiszri* (wypada to około początku naszego października).

O Święcie Wesołego Trąbienia możemy przeczytać w 3 Księdze Mojżeszowej:

Powiedz synom Izraelskim, mówiąc: Miesiąca siódmego, pierwszego dnia tegoż miesiąca, będziecie mieli sabat, pamiątkę trąbienia, zgromadzenie święte. Żadnej roboty służebniczej nie będziecie czynili, lecz ofiarować będziecie ofiarę ognistą Panu – 3 Mojż. 23:24, 25 (BG).

Dowiadujemy się, że pierwszego dnia siódmego miesiąca kapłani trąbili w trąbę z rogów baranich, po hebrajsku nazywanych *shofar* [szofar] i ogłaszali nowy rok cywilny w Izraelu. Dźwięk szofaru przypominał i oznajmiał, że władcą całego świata jest tylko Pan Bóg, a władców honoruje się na przykład dźwiękiem trąb. Była to pamiątka trąbienia, był to sabat, czyli święto, odpoczynek. Jak wiemy, każde święto obchodzone jest na pamiątkę jakiegoś wydarzenia. Pojawia się więc pytanie: Na jaką pamiątkę Żydzi obchodzili Święto Trąbek?

Żydowska nazwa opisywanego święta to Rosz ha-Szana, co w dosłownym tłumaczeniu znaczy „głowa roku”. Jest to święto, które najbardziej wykracza poza religię żydowską. Jest to jedyne święto ze wszystkich świąt żydowskich, które ma charakter uniwersalny, dotyczy nie tylko Żydów, ale też całej ludzkości.

W pierwszym znaczeniu Święto Trąbek było ustanowione na pamiątkę ukończenia dzieła stworzenia przez Pana Boga, dlatego jest to początek nowego roku. Niektórzy Żydzi mówią, że dopiero stworzenie człowieka na obraz i podobieństwo Boże dopełniło świat, czyniąc go ukończonym i sensownym. Trudno się nie zgodzić z taką myślą.

Żydowski nowy rok cywilny jest obchodzony zupełnie inaczej przez Żydów niż przez inne narody. Nie jest to okazja do hucznej celebracji, lecz jest to dzień sądu, refleksji i zadumy. Przygotowania do tego dnia trwają około miesiąca. Polegają na tym, że Żydzi analizują

swoje uczynki, błędy, szczególnie te, które są skierowane przeciwko Panu Bogu i człowiekowi. Etycznym celem tego święta (a jeszcze bardziej święta, które jest 10 dni później, czyli Dnia Pojednania), jest przeanalizowanie swojego życia, okazanie skruchy, przebłaganie Pana Boga i skrzywdzonych bliźnich. Chrześcijanin powinien z podobnym nastawieniem serca wchodzić w nowy rok – z zastanowieniem, spojrzeniem wstecz, dostrzeżeniem błogosławieństw.

Po drugie, możemy się domyślać na podstawie tradycji żydowskiej, że święto to było obchodzone również na pamiątkę ofiarowania Izaaka przez Abrahama. Abraham ofiarował Izaaka, ale na miejsce Izaaka zabity został baran. Później kapłani trąbili na trąbach z rogów baranich na tę pamiątkę ofiarowania. Upamiętniali oni wydarzenie, gdy założyciel ich rodu – Abraham ofiarował swojego syna. Dźwięk szofaru przypomina o związaniu Izaaka przez Abrahama.

Co oznacza zalecenie trąbienia w trąbę? W Piśmie Świętym nie mamy jasnych wskazówek jakie to miały być dokładnie dźwięki, ile ich miało być, jak długo miały trwać. W tym miejscu możemy sięgnąć do tradycji i zwyczajów żydowskich. W odróżnieniu od tradycji wszystkich innych narodów, warto sięgać do zwyczajów, które spisali Żydzi, gdyż są one mocno związane ze świętami, które dał sam Pan Bóg. Kapłani dęli w trąby trzy razy. Pierwszy głos to długi, ciągły dźwięk, który trwał od 5 do 10 sekund. Przypominał on dźwięk syreny alarmowej. Drugi dźwięk składał się z trzech krótkich sygnałów, przerywanych dźwięków, które razem trwały tyle co ten pierwszy. Można go porównać do głosu złamanego/pękniętego serca. Trzeci dźwięk był złożony z dziewięciu krótkich sygnałów. Można porównać go do głosu szlochającej osoby. Sekwencja dźwięków jest więc następująca: wołanie lub zawołanie, ból złamanego serca i w konsekwencji płacz lub szlochanie tego serca. Te trzy dźwięki idealnie przedstawiają wydarzenia, na których pamiątkę obchodzono to święto. W pierwszej kolejności było Boskie zawołanie: „Abrahamie, Abrahamie” następnie złamane serce Abrahama i jego trudność pogodzenia się z Bożym wezwaniem, a w konsekwencji jego ból i płacz.

Jeżeli chcesz dowiedzieć się więcej na temat wielu ciekawych szczegółów i ich symbolicznego znaczenia w historii ofiarowania Izaaka, zachęcam do przeczytania artykułu „Święto Trąbienia”, który został opublikowany w 5. numerze czasopisma „Na Straży” w 2020 roku.

Święto Trąbienia

Nie jest naszym celem ustalenie powodu ustanowienia Święta Trąbek. Ważniejsze jest to czego możemy się z niego nauczyć i zastosować w naszym życiu, mimo że jest to żydowskie święto. Wejdźmy w nowy rok z reflek-

sją, zadumą i skruchą, w zgodzie z naszymi bliźnimi. Pamiętajmy, że władcą całego świata jest Pan Bóg, który wzywa tych, którzy mają skruszone serce i otwarte uszy. Starajmy się usłyszeć i docenić ten głos wezwania.

Sygnowski Paweł